

Velvilste, der vises dem fra Testators Side; det er ofte Tilfældet, at den, som ikke er i Slægt med ham, kan staae ham langt nærmere end disse ved den Virksomhed og Hengivenhed, han har vist for ham i levende Live. Jeg mener altsaa kun, at man ikke kan opstille en saadan Sætning, som retfærdig og rigtig i alle Tilfælde. Hvad det af mig stillede Forslag angager, da er det ikke noget Væsentligt, men jeg skal dog tillade mig endnu engang at gjøre opmærksom derpaa. Det er vel ganske vist, at Forordningen af 12 September 1792 begrænses Afdragstiden, hvori den Arveafgift skal erlægges, som svares af de fjernere Beslægtede, der tiltræde et Stamtog osv., til 5 Aar, hvorimod jeg ønsker den udvidet til 7 Aar; men det kan dog ikke kaldes ganske retfærdigt, at man i de omtalte Arvetilfælde forhøier Afgiften med 2 pCt., medens man paa samme Tid lader det forhen gjældende Afdrags-Tidsrum blive det samme, som da Skatten kun var 4 pCt. Baaede det nye Lovudkast og Fleertallets Endringsforslag gjøre ingen Forandring i saa Henseende. Det Tab, som Staten kan lide ved mit Endringsforslag, vil, som tidligere anført, kun være faare ringe. Jeg har ikke tilstøttet at skaffe denne Klasse Eiendomsbesiddere nogen Lettelse i selve Statens Forhøielse fremfor nogen anden, men blot den samme Lettelse i Erlæggelsesmaaden i Forhold til den Afgift, der nu skal erlægges, som Forordningen af 1792 giver i Relation til den der bestemte Arveafgift.

Madsen: Det gjør mig ondt at høre det fremsætte, som en absolut signantiel Nødvendighed, at $\frac{1}{2}$ Procentsafgiften forhøies til 1 pCt. Det staaer temmelig klart for mig, at den Mand, der lever og opnaaer en høi Alder, kan dele sine Benge mellem sine Børn og ved at sælge sine faste Eiendomme afstaae dem til et af sine Børn og paa den Maade undgaae at komme til at svare denne Procent af sin Formue, hvorimod, naar det Uheld indtræffer, at Forældrene døe i en tidlig Alder, medens Børnene ere smaae og deres Bohave skal deles mellem dem, Afgiften maa forhøies til 1 pCt. Jeg vil fremsætte et Exempel, som ikke ligger saa langt tilbage, nemlig her i Kjøbenhavn under Choleratiden; hvor mange Forældre

gik da ikke pludselig bort ved Døden fra deres Børn, og i saadanne Tilfælde skulde da denne Afgift svares med $\frac{1}{2}$ pCt. mere, end naar Forældrene oplevede en høi Alder og kunde dele med Børnene. Det var kun under den Forudsætning, at Udvalget kunde gaae ind paa til tredie Behandling at fremkomme med et Forslag, hvorved $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften blev bestaaende, at jeg kunde ønske Arveafgiften for Søskende forhøiet, men naar dette ikke kan blive Tilfældet, ønsker jeg den ikke højere end her foreslaaet.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved:

- 1) Forslag af Udvalgets Mindretal (M. Hage og S. Hage) til Udvalgets Forslag til § 1:
Ordene „eller Fremmede“ ændres til:
„og til 9 pCt. med Hensyn til den Arv, der tilfalder Ikke = Slægtninge,“
forkastedes med 38 Stemmer mod 25.

Derved bortfaldt Sammes Forslag til Udvalgets Forslag til § 2.

- 2) Forslag af Udvalgets Fleertal:
Til § 1 fores som 2 nye Stykker:
Den Afgift, der ifølge Forordningen 12te September 1792 § 1 endvidere paa hviler Arv, som tilfalder Andre end Arveladerens Egtefælle, Rysarvinger m. m., bliver at udrede af al Arv, der tilfalder Søskende og disses Afkom, uden Hensyn til om disse arve alene eller tilligemed den ene af Forældrene, men nedsettes for den nævnte Arveklasse fra 4 til 3 pCt.
Derimod forhøies Arveafgiften fra 4 til 6 pCt. med Hensyn til den Arv, der tilfalder fjernere Beslægtede end Sødskende og disses Børn eller Fremmede.“
vedtoges eenstemmig med 74 Stemmer.

- 3) Lovudkastets § 1 med den vedtagne Tilføining, saalydende:
Den Arv i Almindelighed ifølge Forordningen af 8de Februar 1810 — jfr. den ved Rentekammerplacat af 18de August 1812 be-